

39. Contrarul. Ceea ce este oppusu, împotrivotoru său duşmanu unui lucru, se numesce contraru.—Contrarul de la seracu, este bogatu; de la luminosu—întunecosu; de la susu—josu; de la lumină—întunecuu; etc.

Contrarul de la bêtrâneţă, este tinereţă; de la rânduclă—nerânduclă; de la silinţă—lene; de la legu—; de la adunu—; etc.

39. Rosa şi Ghiorghina.

Pe la petru prin grădină
Cresce-o rosă ş'o ghiorghină; —
Ceriulu fôrte se innoră
Vântul aspru le'mpresoră. —
Petru iute se grăbesce,
Rosa, cu pari ş'o proptesce,
Vântulu, ca să nu i-o rumpă
Că'i o flóre fôrte scumpă.
Dar' ghiorghina cea negrie,
Dice rosei cu trufe:
„Próstă eşti tu flóre mândră,
Când te lég'aşa de blândă!“
Şi când Petru vrea să pună
Şi ghiorghinei pază bună,
Ét'—ghiorghina flusturată,
Nu se dă la pari legată. —

Rosa atunce-i grăesce:
„Parulu bine te păzesce,
Să nu peri în tinereţe,
Ci s'ajungi la bêtrâneţe!“
Scumpă rosă! mie-mi place,
Ce voescu să potu eu face.“
Când ghiorghin'aşa grăesce
Vântulu totă'o prăpădesce!
Veđi acuma, tu pruncu bune!
Că acelu ce se supune
Scapă de rea tempestate,
Şi-şi câştigă libertate.—
Ér acelu cu capulu mare,
Numără dîlele séle,
Căci cu réulu se'nţelnesce,
Şi atncea poticesce.—

(Mariesescu).

41. Ariciulu şi sobolulu său guzanulu.

Era o érnă mare, omētu cădusse cu îndestulare; vântulu se însoçisă cu înghimpătorulu geru, şi cu biciulu loru celu aspru, loviau tóte lucrurile, ce li stăteau în cale. Unu **ariciu**, care avusese puçină grijă de o locuinţă bună pentru érnă, fû nevoitu a părăssi reaua sa locuinţă.

Eşindu la drumu, se plângea cătu-i lua gura: „Vai de mine! ce-amu să mă facu; frigulu mă ommoră! Unu **Sobolu** îlu auđi, eşi din bordeiulu său şi întrebă: Ce este? Cine plânge?—Apoi veđendu pe ariciu, care abie mai putea deschide gura, îlu întrebă: Ce este prietene? Ce stai aci?—Ajutoru! fie-ţi milă de mine! Fómea şi frigulu mă ommoră! Cum? Vină la mine; eu amu locuinţă bună şi provisii destule; vomu duce-o bine pên' la primă-véră.—Îţi mulţumescu!—Apoi sobolulu porni înainte şi ariciulu după elu. Cum întră ariciulu în bordeiu, sobolulu îlu pofti să şedă ca să se încălđiască şi apoi i dede de mâncatu. Ariciulu, după ce mănecă şi se încălđi, începù a se întinde. Sobolulu, veđendu că-lu înghimpă, i đisă: „Mai stringe-te streinule, că mă înghimpi. Ariciulu dreptu respunsu, se întinsă şi mai multu. „Ei! Domnule, da te prea întreci cu şaga. Stringe-te, îţi đicu, că nu mai potu rêbda înghimpătorele tale.“ „Ia ascultă, Domnule, tacă-ţi gura... nu mă supëra; nu-ţi place, eşi afară. Mie-mi trebuie linisce; nu mă mişcu din locu.“ Şi đi-